

László Hortobágyi:

Valahol Kelet-Európában, 1972
Somewhere in East-Europe, 1972

Köd felszáll, kutak megnyílnak s vékony nyalábban annak ezüst sugarában, párafelhőben megkövesedő kocsonyaként buborékikrák gyöngyöznek az ég felé. Horizontja az egybefüggő fehér ezüst-tejtengerben fetregő és üvöltő hóhérgépek tömege, felhőben ülő zizegő kitinhártyás százlábú lények serege, egymás húsát csontig tépve teszik a szépet rohadó istenüknek; fehér bűz, húscafát, ismétlődő dübörgés, az aláomló csontvelő-zivatar szétfröccsenő, tajtékos édentengerébe merülő lények szétpukkadó teste, fejük bőrös szilánkokra robbanó velőpatak, hitük szerint ez a lét hajnala. Itt a plazmatikus képződmények és nyershús-csecsemők párától övezett halmi verődnek habba a kövezeten. A bomló üvegtüskeszemű madárlények csillogása megőrjíti a nyálkás izamos húsmocsárból újjáéledő, színjátékos pávacombú lények seregét, rekedt omló sikolyban végződő szenvedéseik újjászületését. A távoli horizont égig robbanása, ahol a tüskék-cirmos kagylóhéjak tapadnak a feltekeredett ég aljának ibolyaleplére, és a lezuhanó csontvelő-zivatar édenkrémhabjának tengerébe; lények, kik a lét hajnalának nevében kenődnek széjjel tej-ezüst gömbök belsejében az üveghangyák diadalordítása kíséretében. Aranyfolyóból lépegető kékeszöld pávatollszemű óriásmedúzák nyálkás-opálos teste, higanygyöngy hidrafelhővé sűrűsödnek, ott, ahol a folyó saját két partját harapdálja, és úgy mozog, mintha belekből állna. Folyó felszínén solaris-csomók úszkálnak, átlátszó kocsonyagömbök gyöngyöznek a magasba, először süket csend, szomorúfüzek hajlonganak a baljós napsütésben, tücskök elsüketülnek, s ekkor a horizonton rettenetes remegésében a folyó felhorgad, csuklyáján pápaszem s a szájából a halál fröccsen széjjel.

The fog is rising, the wells are opening, and in a thin beam like in its own silver ray and vapor cloud fossilized aspic, bubble-granulates are sparkling towards the sky. Its horizon is a mass of executioner-machines that are rolling and screaming in a continuous whitish silver Milk Ocean, a swarm of myriapodous creatures with rustling chitin membranes, sitting in the cloud and making court to their rotting god,

eating flesh of one another to the bone; whitish odour, fragments of flesh, repeated rumble, the exploding body of the creatures submerging into splashing and spummy sea of Eden of the collapsing medulla-storm, according to their belief it is the very morning of life. Here, the heaps of plasmatic formations and rawmeat-sucklings, surrounded by vapor, are beaten to foam on the pavement. The twinkling of the birdlike creatures with a disintegrating glass-thorn eye will madden the army of the peacock-thighed creatures reviving from the mucous and slippery flesh-marsh, the rebirth of their tortures, ending in a hoarse and mouldering scream. The sky-high explosion of the distant horizon, where the spiky-tabby shells are adhering to the violet-veil of the rolled up sky and to the sea of the Eden-cream-foam of the falling medulla-storm; creatures, that are being knocked flat in the inside of milksilver orbs in the name of the morning of life, accompanied by the exclamation of triumph emitted by the glass-ants. The mucous-opalesque body of sea-green peacock-feather-eyed giant medusas that are stepping out of the golden river, and that are condensing into hydra-cloud of mercury pearl there, where the river is nibbling its own two banks, and flows as if it were composed of bowels. There are Solaris-phenomenas swimming about on the surface of the river, transparent jelly balls are glittering high above in the air, at first there is a deaf silence, there are weeping willows swaying in the sinister sunshine, crickets are falling into silence, but at this very moment the river flares up furiously on the horizon in a terrible quake, there are spectacles on its hood, and the death is splashing from its mouth.

(Hortobágyinak Lātszō 1972)